

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIÒDÍSTIC

1. *La ruta abans de l'alba.* Vivim dies de populisme barat a conseqüència del mercadeig diari amb el nou (?) Estatut de Catalunya. A tenor del maldestre ofici dels nostres polítics, subtils qual elefants en una joieria, convé que el bon teatre els prengui la paraula. L'altra tarda, el capitost del PP Mariano Rajoy, violava la virginal memòria històrica afirmant que la llengua castellana pateix a Catalunya una persecució com la del català en temps de Franco. Les cendres de multituds de catalans amb la parla silenciada s'han remogut d'angúnia a les fosses comunes! Emmerdats fins al coll en aquest clavegueram fètid de menyspreu per la història, és quan espectacles teatrals com *La ruta abans de l'alba* o *Lorca eran todos* són absolutament necessaris.

El dissabte passat (11 de febrer) assistia a *La ruta abans de l'alba* al Casal d'Agramunt. Es tracta d'un drama realista escrit per Ferran Farré i posat en escena per Tàlem de Lux, la jove companyia llei-

datana. Amb tocs de teatre rural creatuat amb un tímid distànciament Brecht èpic i ventilat d'aires esperpèntics tipus *Tablado de marionetas* de Valle-Inclán, se'ns proposa un accidentat viatge en el temps –la dècada dels anys 40–, i en l'espai –dels Monegros a la Vall d'Aran i la Catalunya Nord. De com els guerrillers maquis fustigaven el règim franquista i el neguit de les famílies pirinenques vivint en pròpia carn el degoteig de sang idealista. Ferran Farré i els comedians recorden, rescabalen els sons i les imatges d'una Arcàdia (in)feliç i els estralls d'infern autodestructius. El seu és un discurs enèrgic, rotund en l'exhibició de petites tragèdies, i, tanmateix, esperançat. Una cartografia farcida amb nostàlgia del futur. Alhora formulen un seriós advertiment: oblidar l'horror és repetir-lo. I la pregunta definitiva: som encara en la ruta abans de l'alba?

“Vivim dies de populisme barat a conseqüència del mercadeig diari amb el nou (?) Estatut de Catalunya. A tenor del maldestre ofici dels nostres polítics, subtils qual elefants en una joieria, convé que el bon teatre els prengui la paraula”

2. *Ricard 3r.* I mentrestant Tàlem de Lux fa la seva cursa d'obstacles professionals, d'UVI escènica, vet aquí que l'eclèctic Teatre Municipal de l'Escorxador –que no ha programat aquests lleidatans en la temporada– divendres s'obria de cames davant *Ricard 3r.*, un altre Shakespeare sodomitzat per Àlex Rigola, aviciat-nen-terrible. Amb *look* anys 80 –no fos cas!–, l'ultradisciplinada *troupe* del Teatre Lliure condemna el monstruós Duc de Gloucester a regentar un puticlub llampant amb *Rollings songs*. La transformació és un patètic *freakie* més malgirbat i pseudoTarantino que l'ambiciós duc fet rei.

I si Ricard III volia canviar el seu regne per un cavall, ¿què no donaria en veure's cardat per fantotxes i whiskies de garrafa? A tot això, què intenta dir-nos el motero Rigola? ¿Que el mal campa lliure esnifant als lavabos de les *discos* adolescents? Al capdavant, propaganda de la consellera Tura, o és Fura? Acabaré com he començat: el teatre madur, divertit i original –de tornar als orígens– té alguna cosa a dir. I si no pot, ja sap contra qui anar.